

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ing. R. S.**, zast. JUDr. Vlastou Němcovou, advokátkou se sídlem Nádražní 10, Blansko, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2013, čj. JMK 106194/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2014, čj. 41A 96/2013-29,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2014, čj. 41A 96/2013-29, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 5. 11. 2013, čj. JMK 106194/2013, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 16 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupkyně JUDr. Vlasty Němcové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Blansko (dále jen „městský úřad“) ze dne 10. 7. 2013, čj. MBK/11725/2013/DP/146, 155, 178/2 013-10, byl stěžovatel uznán vinným ze tří přestupků dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Prvého z nich se měl dopustit 17. 3. 2013 tím, že se – zkráceně řečeno – odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení motorového

vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou [§ 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu], dalších dvou pak – opět zkráceně vyjádřeno – 27. 3. 2013 a 29. 4. 2013 řízením motorového vozidla, ačkoliv mu byl zadržen (17. 3. 2013) řidičský průkaz [§ 125c odst. 1 písm. e) bod 2. zákona o silničním provozu]. Za to byla mu uložena pokuta 40 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Stěžovateli bylo též uloženo zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč. Následné odvolání stěžovatele zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 11. 2013, čj. JMK 106194/2013. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 26. 11. 2014, čj. 41A 96/2013-29 (dále jen „napadený rozsudek“).

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); obsahově však namítal výlučně vadu řízení před správním orgánem spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[3] Výrok rozhodnutí žalovaného byl dle stěžovatele v rozporu s jeho odůvodněním; žalovaný argumentoval v odůvodnění rozhodnutí naplněním znaků skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, který však nebyl předmětem řízení.

[4] Žalovaný též nehodnotil naplnění znaků skutkové podstaty přestupků stíhaných a pouze stroze konstatoval, že má porušení zákona o silničním provozu stěžovatele za prokázané z podkladů ve správním spise, aniž by uvedl své úvahy při hodnocení podkladů.

[5] Otázkou zavinění se žalovaný dle stěžovatele nezabýval ve vztahu ke každému skutku zvláště, nýbrž jen poukázal na úmyslné zavinění ve vztahu k přestupku, jenž nebyl předmětem řízení.

[6] I sankci hodnotil žalovaný dle jiných ustanovení, než činil městský úřad; žalovaný odůvodňoval uložení pokuty ve výši 2 500 Kč za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu, ačkoliv výrokem městského úřadu byla stěžovateli uložena pokuta 40 000 Kč, a to dle jiného zákonného ustanovení. Rozhodnutí žalovaného neobsahuje řádné odůvodnění výše pokuty stěžovateli uložené; žalovaný se nezabýval ani kritérii pro uložení sankce dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

[7] Konečně žalovaný porušil § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), což připustil i sám ve vyjádření k žalobě. Krajský soud však vady pouze bagatelizoval a nenapravil. Dle stěžovatele mu tak krajský soud odepřel spravedlnost a porušil čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, dle něhož se jednalo o zřejmou nesprávnost rozhodnutí žalovaného dle § 70 správního řádu.

[8] Kasační námitky podpořil stěžovatel i odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[9] Vyjádření ke kasační stížnosti nebylo podáno.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející trpělo vadami, jimiž by se musil zabývat i bez návrhu.

[11] K namítanému kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že nepřezkoumatelnost podle tohoto ustanovení může spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí soudu. Takové deficitní v projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal, ostatně na ně nepoukázal ani sám stěžovatel. Z obsahu kasační stížnosti je naopak zřejmé, že stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost v rozhodnutí žalovaného (nikoliv krajského soudu) a nesouhlasí s právními závěry krajského soudu, na základě kterých byla žaloba stěžovatele zamítnuta pro nedůvodnost; výhrady dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se v projednávané věci ve skutečnosti zcela překrývaly s výhradou nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., resp. – jak již uvedeno – vadou řízení před správním orgánem dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[12] Námitce stěžovatele, dle které bylo rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, a proto je měl krajský soud zrušit, Nejvyšší správní soud přisvědčil; neztotožnil se totiž s právním závěrem krajského soudu, dle kterého je „*uvedení nesprávné skutkové podstaty a nesprávné sankce v jedné části rozhodnutí pouze formálního charakteru*“ a „*nemohla vzniknout důvodná pochybnost o tom, kterého přestupku, resp. přestupků se měl žalobce dopustit, jaká sankce mu byla uložena, a které rozhodnutí je rozhodnutím žalovaného přezkoumáváno*“.

[13] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil ve své judikatuře tak, že se bude jednat zejména o případy, kdy rozhodnutí postrádá základní zákonné náležitosti, z něhož nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze seznat, co je výrok a co je odůvodnění, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, které zkoumá správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, a případy rozhodnutí, které neobsahuje vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 21. 11. 2013, čj. 7 Afs 83/2013-45).

[14] V projednávané věci byl stěžovatel uznán vinným z přestupků specifikovaných zde v odst. [1] a za to mu byla uložena peněžitá sankce ve výši 40 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na 24 měsíců. Stěžovatel napadl rozhodnutí blanketním odvoláním. To žalovaný zamítl rozhodnutím, v jehož odůvodnění nejprve konstatoval předmět řízení u městského úřadu; jen v této části svého rozhodnutí uvedl skutkové podstaty přestupků, jichž se stěžovatel dopustil, a sankce uvedené v rozhodnutí městského úřadu. Poté se žalovaný zabýval zákonností celého přestupkového řízení a rozhodnutí městského úřadu, zde se však odůvodnění zcela mimoběžně vztahuje k přestupku spočívajícímu v překročení nejvyšší dovolené rychlosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu, ze kterého stěžovatel obviněn nebyl. Následuje výklad žalovaného k zákonnosti uložené sankce, a sice pokuty ve výši 2 500 Kč (namísto pokuty 40 000 Kč). Sankcí zákazu řízení motorových vozidel se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval vůbec.

[15] Dle odůvodnění rozhodnutí tedy žalovaný při přezkumu v odvolacím řízení řešil zcela jiný přestupek než přestupky, jež byly předmětem řízení v projednávané věci a o kterých rozhodl zamítavým výrokem o odvolání. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak ve zjevném rozporu s jeho výrokem.

[16] Zdejší soud se neztotožnil s názorem krajského soudu, dle kterého se vada týká jen „jedné části rozhodnutí“ a je jen „formálního charakteru“, ani s poukazem krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, čj. 1 Afs 36/2008-72. Naopak celé odůvodnění rozhodnutí žalovaného se týká zcela jiného přestupku (v otázce viny i v otázce trestu), než které byly předmětem řízení. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného není uvedena žádná část, ze které by vyplývalo, že žalovaný jakkoliv (konkrétně) hodnotil přestupky, jež byly předmětem řízení (ať již naplnění skutkové podstaty stíhaných přestupků nebo stěžovateli uložené sankce). Pochybení není jen formální, resp. písařskou chybou, jak uvedl krajský soud, neboť se nejedná o žádný zjevný početní či písařský omyl žalovaného. Vada není odstranitelná ani výkladem ve smyslu rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 1 Afs 36/2008; v tehdy řešené věci došlo toliko k písařské chybě a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu plně vypovídalo o důvodech svědčících pro výrok rozhodnutí jím uvedený. Zdá se sice být zjevné, že v projednávané věci žalovaný jen omylem zaměnil odůvodnění svého rozhodnutí s odůvodněním jiného rozhodnutí, avšak takový přehmat vedoucí k zřetelné diskrepanci důvodů rozhodnutí odvolacího správního úřadu s jeho výrokem i s obsahem spisu nelze bez kasace tohoto rozhodnutí napravit. K té měl přikročit již krajský soud, a to zvláště, vzal-li jinak správně v úvahu, že ostatní stěžovatelovy žalobní námítky (v kasační stížnosti již neuplatňované) byly liché.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána důvodně, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány předpoklady pro zrušení rozhodnutí žalovaného, zrušil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[18] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí žalovaného dle § 110 odst. 2 s. ř. s., byl povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008-98).

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení o žalobě a o kasační stížnosti úspěch měl, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto je povinen zaplatit stěžovateli (žalobci) na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 16 228 Kč představující výdaj nákladů na zastoupení advokátem a na zaplacení soudních poplatků.

pokračování

[20] Náklady právního zastoupení v řízení před krajským soudem stěžovatel neměl, neboť advokátem zastoupen nebyl. Za žalobu byl zaplacen soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a neúspěšný žalovaný je proto povinen zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o žalobě k rukám jeho advokátky tuto částku.

[21] Náklady právního zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem sestávají z odměny za zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemný návrh ve věci samé – kasační stížnost) ve výši celkem 6 200 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby ve výši celkem 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost činil 5 000 Kč. Zástupkyně stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, protože se odměna a náhrada hotových výdajů podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšují o částku odpovídající této dani činící 21 % z částky 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč. Neúspěšný žalovaný je proto povinen zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti k rukám jeho advokátky částku 13 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu